

[Anne Grete Holmsgård]

tidligere socialdemokratiske regering, nemlig tilbage i 1980.

Hvis man ser på det, der er sket, kan man se, at fra 1980 og op til 1983, som de seneste faktiske statistiske tal foreligger for, er overskuddet inden for industrien næsten blevet tredoblet, men i den samme periode er der kun sket en vækst i industriinvesteringerne på 7 pct. – i løbende priser vel at mærke. Omregner man det til faste priser, skete der også i 1983 en investeringstilbagegang inden for industrien. Man skal tænke på, at det først er i 1984, man er kommet op over den negative udvikling i industriinvesteringerne.

På én vis kan man godt sige, som hr. Gert Petersen gjorde, at denne udvikling er udtryk for, at regeringen har haft succes. Jeg vil dog sige, at den er udtryk for, at regeringen har haft en relativ succes. Regeringen har jo ikke lagt skjul på, at dens hensigter er at foretage en kraftig omfordeling, eller, som finansministeren udtrykte det i sit svar heroppe, at vi skal have fordelingen mellem løn og profit over på et helt andet niveau end det, vi har i øjeblikket, og dermed genskabe mulighederne for nogle omfattende industriinvesteringer.

Når jeg siger relativ succes, er det, fordi der, når jeg ser på de faktiske forhold og det, som finansministeren stod heroppe og sagde var forudsætningen for at få løst arbejdsløshedsproblemet, er en fantastisk modsætning.

Finansministeren stod heroppe og talte om, at industriinvesteringerne var steget med 30 pct. gennem 1984. Jeg var umiddelbart lidt forbavset over at høre tallet 30 pct., for jeg har ikke set nogle officielle tal fra Danmarks Statistik for 1984, men jeg har da fulgt de løbende prognoser; og de prognoser, som jo er lavet på baggrund af industriens egne indberetninger til Danmarks Statistik, lød for et år siden, nemlig i januar 1984, på 56 pct.s stigning i investeringerne i industrien i 1984. Så kom vi frem til maj måned, så var det 51 pct., og nu er vi altså nået frem til året efter, og da skulle det være 56 pct., men det er 30 pct., og jeg har via finansministeren fået oplyst, at det er Industrirådets egen vurdering af den faktiske udvikling i løbet af 1984. Det vil sige, at i forhold til de prognoser, det samme Industriråd fremlagde for et år siden, og i forhold til den vurdering, man har af udviklingen i 1984 i dag, er der sket cirka en halvering i industriinvesteringerne, nemlig

fra 56 pct. til 30 pct. Det er i virkeligheden ganske markant.

Samtidig kan jeg se, at industriens prognose for 1985 – den hedder i dag en industriinvesteringstigning, forfærdeligt udtryk, ikke også, men det bliver meget let forfærdeligt, når vi diskuterer disse tal – lyder på 18 pct. Hvis den så i 1985 er lige så optimistisk i forhold til den faktiske udvikling, som den oprindelige 1984-prognose var, er tallet for 1985 9 pct., og fratrækker man så inflationen – og her må jeg sige, at jeg har ikke så meget tiltro til den 3½ pct.s inflation, som finansministeriet for et år siden sagde ville komme i 1985 – er man næsten nede på en nulstandard i forhold til 1984. Det er jo langt, langt, langt fra det, som finansministeren sagde var forudsætningen for, at beskæftigelsesproblemet bare nogenlunde kunne løses, for da var forudsætningen ifølge regeringens politik nemlig, at vi skulle op på industriinvesteringer, der ikke bare svarede til højkonjunkturen i 1960'erne, hvor det gik allerhedest til, men de skulle højere op.

Ja men siger det i virkeligheden ikke, at finansministeren godt er klar over, at beskæftigelsesproblemet ikke bliver løst med den politik, regeringen lægger frem, med en politik, der hedder nulvækst for ansættelser i den offentlige sektor, og som går ud på, at hele arbejdsløshedsproblemet skal løses gennem investeringer inden for den private sektor? Jeg kan i hvert tilfælde ikke få det til at hænge sammen. Hverken de 30 pct. eller prognosen med de 18 pct.s industriinvesteringstigninger i 1984 minder overhovedet om det, der foregik i 1960'erne, og konklusionen må vel være, at finansministeren indirekte har sagt: der vil fortsat være meget høj arbejdsløshed gennem 1980'erne og langt ind i 1990'erne, og hvad der kommer derudover, diskuterer vi så overhovedet ikke.

Her er jeg så tilbage ved problemet: hvad har omkostningerne egentlig været ved det her? Ja, omkostningerne har jo været dem, som vi godt kender, at arbejdsløsheden stort set ikke er faldet. Der er sket nogle småjusteringer. Jeg tillader mig at kalde det småjusteringer, fordi man over et enkelt år ikke kan sige, om den svage udviklingsfremgang, der har været i beskæftigelsen inden for den private sektor, er vedvarende, eller om det er et engangsfænomen. Jeg tillader mig at tro, at det mest er et engangsfænomen, også når